

Arbejde, maaske bøjet af den Sygdom, som kort efter bragte ham hans Død. Men hans Efterfølger, som sad Maaneder i Embedet, og som var tiltraadt som Finansminister i Begyndelsen af Maaneden, kom heller ikke til Rigsdagen, uagtet den sad samlet til den 23. Maj. Han regerede gladelig videre paa dette private Brev fra sin Forgænger og syntes, det var et godt Grundlag for Anvendelse af Statens Finanser. Det var i øvrigt den samme Finansminister, som uden noget som helst Præcedens udlaante 1½ Million paa Albertis Anmodning.

Men desuden maa man vel lægge Mærke til, at ikke alene er det, her er sket, ikke lovligt, men det er direkte i Strid med Loven. Loven foreskriver netop udtrykkeligt, at der skal kun være Garanti for Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Det er direkte i Strid med den foreliggende Lov at udvide Garantien ogsaa til de andre Banker. Jeg maa derfor paa det bestemteste fraraade dette Ting at gaa med til at godkende denne Udvidelse til Nibe og Fredericia Banker.

I det Lovforslag, vi have til Behandling, foreligger imidlertid ikke alene Forslag om at udvide Bankgarantien, men ogsaa et Forslag om, at man skulde gaa til at give Bankkomiteen Myndighed til at træde i Rigsdagens Sted, naar der skal optages Statslaan. Det er mig ganske ubegribeligt, hvorledes Bankkomiteens Medlemmer kunne udstrække deres Hænder efter Rigsdagens Myndighed paa et saa vigtigt Omraade. Og endnu mere ufatteligt er det mig rigtignok, hvorledes det kan gaa til, at vi her i Landet have en Finansminister, som kommer til Rigsdagen og siger: vær saa elskværdig at afgive jeres Myndighed til at stifte Statslaan til Komiteen. Hvorledes kan noget saadant finde Sted? Medens det hidtil har været Ministeren i Forbindelse med Rigsdagen og med Godkendelse af Kongen, som tager Beslutning om, at der skal stiftes Statslaan, skal det nu ganske vist være Finansministeren, som tillader det, men ind i Rigsdagens Sted skal Bankkomiteen træde. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Finansminister har tænkt sig om os, hvilke Motiver vi skulde have til at afgive denne Myndighed. Har den højtærede Minister skønnet, at vi var inkompetente til at træffe den Slags Bestemmelser, men at vi dog have den Forstand, at vi indse dette og derfor ville være villige til at afgive denne Myndighed til Bankkomiteen? Eller hvad har den højtærede Fi-

nansminister tænkt, da han forelagde os Forslag om, at vi skulde afgive vor Myndighed til denne Bankkomité, som synes at skulle blive permanent?

Jeg ser med den største Beklagelse, at den højtærede Finansminister i Motiverne til det foreliggende Lovforslag udtaler, at Bankkomiteen skal sidde nogle Aar endnu. Jeg kan slet ikke begribe, hvorfor Bankkomiteen skal blive siddende i Aarevis. Bankkomiteen har at bestyre Detailhandlerbanken, som er insolvent, som derfor likviderer. Det maa dog virkelig faa en Ende, det behøver da ikke at være i Aarevis. Dernæst administrerer den Grundejerbanken, som antages at være solvent, men hvis den er det, maa den dog en skønne Dag komme til at staa paa egne Ben, og Administrationen af denne Bank maa da en Gang høre op. Hvis Grundejerbanken er solvent, er det i højeste Grad uheldigt, at man bliver ved at holde den under Administration. Det maa i Længden fuldstændig ødelægge Banken, det maa kunne ende med, at denne Bank bliver insolvent, selv om den var klar og solvent den Dag, den kom ind under Garantien. I saa Fald virker Garantien og Bankkomiteen lige stik imod Hensigten. Jeg har saa meget mere Ret til at protestere herimod, som jeg den Dag, da Forhandlingerne her i Tinget førtes om, hvor vidt man skulde stifte Bankgaranti eller ej, udtrykkelig udtalte en Advarsel imod, at man ved denne Garanti lod de store Banker opluge de mindre. Hvis man derfor ved Bankgarantien og Bankkomiteen lader Hovedbankerne udsuge Grundejerbanken, saa at der en skønne Dag ikke bliver andet tilbage end nogle Skaller, man kan kaste bort, er det i højeste Grad utilstedeligt.

Men hvad skal for øvrigt denne Bankkomité sidde for? Hvis Ordningen af Fredericia og Nibe Banker skulde tage længere Tid, kan det dog ikke være Meningen, at den, hvis Rigsdagen skulde udvide Garantien til dem, til syvende og sidst skal sidde med dem alene. Og Laanekassen? Den er solvent, siger man. Men hvis den er det, maa den vel ogsaa en skønne Dag kunne blive fri for Garanti. Jeg siger derfor: Lad denne Garanti faa en Ende, lad de insolvente Banker likvidere og komme ud af Verden, og lad de solvente Banker staa paa egne Ben og arbejde sig frem igen. Det er nødvendigt for Forretningslivet i Hovedstaden. Det lader til, at mange omkring i Landet tro, at denne Bankkomité og Bankgaranti ere